Kaçık İle Küçük

"Kıyamet"

Alparslan Erol

İlk Kitap

tilki
kitap
yayınevi

Kaçık ile Küçük - Kıyamet
Alparslan Erol

Tilki Kitap©
www.tilkikitap.com
kitap@matbumedya.com
0850 304 22 03
Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik
Yayın Yönetmeni: Sinan Kocaman
Editör: Gizem Aslan
Son Okuma: Alev Sevgi
Sayfa Tasarım: Efe Bozkurt
Kapak Tasarım: Efe Bozkurt

1. Basım, İstanbul, Mayıs 2025
ISBN: 978-625-5896-16-2
Tilki Kitap Matbaa / İstanbul
Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Tilki Kitap'a devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öğe, tablo…) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

KAÇIK İLE KÜÇÜK - KIYAMET

Alparslan Erol

KIYAMET

Sevgili Küçük,

Yolun yarısına beş kala yazıyorum bu satırları sana. Bağımsızlığını yitirmemiş ömrümün baharında… Hem, bir insan kaç bahar görür ki ömründe? Mesela ben hiç bahar görmedim. Kaç baharım kaldı, bilmiyorum. Yol nerede başlar, nerede biter, nereye gider, inan bilmiyorum. Bildiğim tek şey, başaramadım. İnsanları bir türlü değiştiremedim. Oysa insan dediğin işine geldi mi çıkarları doğrultusunda her kılığa bürünür, insan dışında. Anladım ki bu adaletsizliği seçen zaten kendileriymiş ve bundan oldukça memnunlarmış. Lanet olası dar zihniyetliler! Padişah sevdalısı kömürcüler, makarnacılar! Bu memleketin başına ne geldiyse; bir dar zihniyetliler, bir de dar pantolonlular yüzünden geldi zaten!

Bu zamana kadar başarısızlığı bu denli ağır hissetmemiştim. Böylesine bir nankörlük de görmemiştim. Ticarette başarı üzerine başarı yakalarken, uğruna savaştığım davada yenilgiye uğramak, her şeyi sarsmaya yetmişti. İkiye bölündüm. Kendimle çatıştım. Kaybettiğim savaş içinde başka bir savaş başlattım. Yetmedi, şartlar aleyhime döndü, düşmanlarım çoğaldı. Kimdim ben? İş insanı Arslan mı? Kahraman Kaçık mı? İnan bana; insanın en büyük düşmanı, kendisidir. Yüreği ile aklı arasında gidip gelmesi… Bunu, kendimi kaybettiğimde öğrendim. Kendimi toparlayıp işlerin başına geçmem gerekiyordu, çünkü insanlar yediği kaba pislemeyi adet edinmişlerdi. Kedilerin adı çıkmış, aslında nankörlük insana mahsusmuş.

Bir yanım başarısızlığın altında ezilirken, diğer yanım hep onu ayağa kaldırmaya çalışıyordu. Biliyor musun? Ben aslında belirsizliği sevmiyormuşum. Dengesizliği… İşte bu yüzden kendimle olan savaşım bir sonuca varmadı. Bir yanım, diğer yanımla yenişemedi. Çünkü kolay olanı seçtim; kaçmayı, savaşmamayı. Bir balığın denizden vazgeçmesi gibi bir şey işte. Bu satırların ağırlığı altında bile eziliyorum artık. Onca insanın dehşet dolu son anlarında gözlerine baktım ve gülümsemekten başka bir şey yapmadım. Onca işkence gördüm, ben böylesini tatmadım. Acı çığlıklardan haz duyan ben, şimdi bir karınca topallasa gözlerim doluyor. En ağır olanı da ne biliyor musun? Hüngür hüngür ağlamak istiyorum. Birine sarılıp hüngür hüngür ağlamak. Bulamıyorum. Sarılıp ağlayabileceğim biri yok. Geç fark ediyorum; yalnızlığın büyüklükle, zenginlikle bir alakası olmadığını. Koskoca Arslan Argun! Meğer ne kadar aciz bir varlıkmış. Kim olursan ol, ne olursan ol, insan her şeye sahip olamıyormuş. İnsan, ömründe bahar görmeden ölebiliyormuş.Keşke diyorum, o gün… O ip kopmasaydı. Her olayda Tanrı'nın bana işaret gönderdiğine inanıyorum ama ya Tanrı'nın umduranda değilsem? Ya günahlarımın bedelini beni yaşatarak ödetiyorsa? Tanrı sevdiği kullarını sınarmış. Sanırım padişah, bu yüzden sınava tabi tutulmamış. Bu yüzden memlekette takım arkadaşlarıyla top koşturup keyiflerine bakıyorlarmış. Hey Tanrı'm! Neden garibanları sınavdan muaf tutmuyorsun? Yoksa senin kriterlerinde de mi dayın olması şartı var? Yok işte. Bir amcam vardı, o da sınavdan kaldı. Biliyorum Tanrı'm, biliyorum. Bende bütün garibanlar gibi seni seviyorum.

Öyle işte Küçük Bey… Veda etmeden gitmeyi en iyi sen biliyorsun. Oysa ben okumayı bilmesen de sana yazıyorum bu satırları. Gerçi onu da becerebilmiş değilim ama olsun. Vedalar hep üzer. Vedalar bir daha geri gelmeyecek olanlar içindir. Bu yüzden

veda değil de haber vermek gibi düşün. Merak etme diye yazılmış birkaç satır işte. Kim bilir belki dönerim, belki dönemem. Belki de hiç gidemem. Bildiğim tek şey, insanları değiştiremediğim bu düzende yaşayabilmem için kendimi değiştirmem gerektiği. Belki de yalnızlığın başkenti olan bir adamın kalabalıklar içindeki hikâyesidir ömrüm...

Hayat devam ediyor, geride bıraktıklarımızla ya da bıraktığımızı sandığımız şeylerle. İnsan, yaşadığı sürece ölmeye mahkûm bir varlıktan ibarettir aslında. Hiç yaşamamış olmaktansa binlerce kez ölmek yeğdir bana. Asıl ölüm, unutulmaktır insan için. Yıllarca hayatta kalıp hiç yaşamamış olmak... Ölümünden sonra hatırlanmamak… Ne büyük hüzün geride bir iz bırakamamak!

"O yüzden mi bana o mektubu yazdın? Hatırlanmak için mi?"

Hayır, Küçük. O mektubu çaresizliğimden yazmıştım.

"Nasıl yani? Koskoca Arslan Argun neden çaresiz olsun ki?"

Hah aha. O kadar haklısın ki… İnsanlar her şeye sahip olmanın anahtarı olarak maddi gücün elinde olmasının yeterli olacağını düşünür. Oysa asıl güç, insanın ruhunun derinliklerindedir. Dünyaya sahip olan bir adamın içindeki yalnızlık hissini ne değiştirebilir ki? Parasıyla kiraladığı, satın aldığı insanlar mı? Hayır. Çünkü kendisini tatmin etmek için rızası olmayan insanlar topluluğuyla kendisini kandırdığını bilir. Çaresizlik hissini oturur yıllarca dinlersin insanlardan ama bir sonuca varamazsın. Çünkü o hissi tam anlamıyla tabir edecek bir kelime yok, tasviri yok.

"Anladığım kadarıyla kendini yalnız hissettin, öyle mi? Paran *da bu durumu düzeltmeyince, çaresiz olduğunu düşündün?"*

Kelimeler ağızdan ne kadar kolay dökülüyor, değil mi? Savaşarak kurtulamadığım bir durumu iki cümleyle ne kadar basit bir şekilde açıkladın. İnsanın içi, dipsiz bir kuyudur ve hisleri, o kuyu boyunca uzanan karanlık. Derine indikçe karanlık koyulaşır ve koyulaşan karanlıkta derinlik daha derin hissedilir. Bilimsel olarak açıklaması depresyon mudur bilmiyorum ama bence bu durum, insanın kendi içinde kaybolması ve duruma göre başka kişiliklere bürünme çabasıdır. Anlayacağın hastalıklı bir arayıştan ibarettir. İşte insanın asıl gücü, karakteri o arayış sırasında ortaya çıkar. Ya aradığını bulur ya da tamamen kaybolur.

"Ruhunun derinliklerinde bir arayış içinde olduğunu söylüyorsun, ne istediğini bilmeyen bir insanın ne aradığını bilmesinin imkânı var mı?"

Düşündüğünün aksine ben ne istediğini bilen bir insanım. En azından insandım. Sadece adalet için savaş açtığım bu düzenin aslında kendisini imha etmek üzere düzenlendiğini anlamakta geciktim. Yüzyıllardır ülkeyi yıkmak için yapılan planları bir başıma ben kurtarmaya çalışmakla hata yaptım. Toplumun bu duruma gelmesindeki en büyük suç, zaten kendisini koyunlaştırmaya başlayan ve bu durumdan memnun kalan insanlar oldu. Herkes kendi çıkarlarını gözeterek açgözlülükle birbirleriyle yarışmaya başladı. Gözünü hırs bürümüş bu varlıklar, insanları çıkarları doğrultusunda kullanmaya, bu uğurda insanlıklarından olmaya ant içmiş gibiydiler. Her iyi niyetinden vurulan, sonrasında kendisini vuran, içten pazarlıklı, çıkarcı bir kişiliğe dönüşüyordu. Bulaşıcı bir hastalık gibiydi bu durum. Aldığımı düşündüğüm önlemlerin yan etkileri olacağını elbette hesaba katmamıştım. Onca yaptığım şeyden sonra geride korkak ve daha yavşak bir toplum bırakmıştım. Çünkü hakkını aramak yerine, korkudan

daha çok sarılmaya başlamışlardı, kendilerini sömüren acımasız sistemin başındaki alçaklara. Eğer mümkün olsaydı, iyi niyeti suiistimal eden insanların içten pazarlıklı ruhlarını ameliyatla aldırmak isterdim. Belki o zaman her şey çok farklı olabilirdi.

"Ben bile bazen zorlanıyorum seni anlamakta, Kaçık. Şimdi sen yaptığın şeylerden pişman olduğunu söylemek mi istiyorsun? Yoksa yaptığın şeylerin sonuçlarını hesaba katmadığın için mi pişmansın? Ortada bir pişmanlık olduğu aşikâr ama neden olduğu muamma."

Aslında ortada bir pişmanlık yok. Evet, yaptığım şeylerin sonuçlarının bu evreye gelmesi konusu canımı biraz sıkıyor. Ayrıca bu durumu fırsat bilerek kullanan padişah ve yardakçıları da buna dâhil. Hem insanların nankörlüğünü de unutmamak gerek. Peki ya Tanrı'ya ne demeli? Bunca şeyi bildiği hâlde, insanın insana zulmüne göz yummuş olamaz, değil mi? Ya işaret saydığım şeylerin beni yaşama bağlama sebebi neydi? Benim yaşamamı isteyerek Tanrı kimi cezalandırıyordu? Beni mi? İnsanları mı?

"Bence sen konuyu fazla kişiselleştirmişsin. Çünkü senin Tanrı'nın umurunda olmadığını düşünüyorum. Yani olsa bile bir ayrıcalıklı umursama değil bu."

İşte bende bunu insanlara anlatmaya çalışıyorum! Fakat anlatılanı anlamayacak kadar aptal olmaları, benim suçum değil. Tanrı beni umursamıyor, insanları umursamıyor. İnsanların birbirini umursaması için tüm imkânları sağlıyor. İnsan ise anlamıyor. Fakat aşağılık bazı insanlar çıkarları için padişah görünümlü alçakları tanrılaştırıyor. Tanrı'nın adaleti bu olsa gerek; herkese eşit davranıyor ve herkes bu durumu kendisi için ayrıcalık sanıyor. İnsan işte, neresinden tutsan, elinde kalıyor.

"Bu durumda senin ruhunun derinliklerinde bir çatışma çıkarıyor ve anlam veremediğin, anlamadığın durumlarda bu çatışmalar doğrultusunda savaşlara yol açıyor. Karmaşık, içinden çıkılmaz durumlarda seni çaresizmişsin gibi mi hissettiriyor?"

Anlamıyorsun, Küçük. Çaresiz hissetmek sadece bir cümleden, birkaç kelimeden ibaret değil. Bu his, ölüme hasret bırakır insanı. Kim bilir, belki bu da Tanrı'nın bir oyunudur. Tanrı'dan başka kim insanı bu kadar aciz kılabilir ki? Hem belki de insanın çareyi nerede arayacağını merak ediyordur. İnsan ise çare diye genellikle ölüme koşuyor. Ya diğer taraf denilen yer daha kötü bir yerse? Orada tarifsiz acılar varsa?

"Sen aklını tamamen kaçırmışsın bence."

İşte çaresizlik de tam olarak bu değil midir? Kaldıramayacağın yükün altına girip aklından olmak? Mesela sen hiç hayatında yalnız kaldın mı? Değer verdiğin şeyleri göz göre göre kaybettin mi? Bir insanın canını aldın mı? Ona acı çektirirken zevk aldığını hissettiğin oldu mu? Aklının idrak etmekte zorlandığı varlıklarla karşılaşıp onlarla iş tuttun mu? En acısı da yürümek için çıktığın yoldan geri dönmek zorunda kaldın mı? İnan bana, kısa zamanda insan ruhuna ve aklına ağır gelebilecek birçok şey yaşadım. Aklımı yitirmemiş olmam, benim için en büyük mucizeydi. Aslında normal şartlarda aklıma bile gelmeyecek şeyleri düşünmeye başlamıştım. Çünkü bana ağır gelen şey, amaçsız kalmış olmamdı.

"Oturup ağlayacağına, kendin için bir amaç bulmayı deneseydin."

Hah aha. O dediğin şey öyle hemencecik oluyor mu ki? Bir amaç bulmak için önce kendimi bulmam gerekiyordu. Bu da yalnız olunca, insanı biraz zorluyor. Malum, habersiz çekip giden

sendin. Senden sonra da cehennemden bir kıvılcım sıçradı dünyaya, o da gelip yapıştı benim rüyaya. Yaşadığım korkunç şeyleri yaşarken, bu denli rahatsızlık duymamıştım. Fakat iş rüyalara taşınınca her şey değişti. Vicdan denen şey, iki tarafı keskin bir bıçak gibi; bıraksan keser, tutmaya çalışsan keser. Tek çare, kılıfına geri sokmak. İşte asıl mesele o kılıfı tekrar bulmaktı benim için. Eğer zamanında yüzük kalleşliğine katılmayı kabul etseydim, padişah ve onun yardakçılarından kılıf uydurmayı öğrenmiş olurdum. Hafife alma sakın onları. Onlar ki seksen milyonluk bir milleti ayakta uyutmayı başaran bir kalpazan çetesi. Her türlü kılıf vardır onlarda. Hatta kılıf imalatını kendileri yaptığı için özel olarak siparişte alıyorlar.

İşin acı tarafı, bazı acılara hiçbir kılıf uymuyor. Uydurduğun kılıfı da kesip zayi ediyor. Ayrıca insan, bu tarifsiz acılardan yeni korkular bile edinebiliyor. Normal insanlar evlat edinir, evcil hayvan sahiplenir. Ben ise acılarımdan korkular yaratıyorum.

"Üzüntünün sebebi benim gidişim miydi?"

Kısmen. Senin gidişin beni büyük bir boşluğa düşürdü. Büyük bir hezimetin hemen ardından dipsiz bir boşluk… Biliyor musun? Ölmeyi çok istedim. İstedim ama başaramadım.

"Ne yani, intihar etmeyi mi denedin?"

Hayır, denemedim. Sadece istedim. Sadece istemekle olmadığını o zamanlar pek düşünemedim. Hani ülkemizde henüz kasırga görülmemiştir ve ilerleyen zamanlarda görülmeyecektir diyen bilim insanları var ya? Onların içimi görme şansı olsaydı eğer kendilerini aptal ilan ederlerdi. Çünkü içimde kopan fırtınaların haddi hesabı yoktu. *"İçten içe kendini yiyip bitirmek."* diye tabir ettikleri şey bu olsa gerek diye düşündüm. Canım hiçbir şey istemi-

yordu. Zaman geçmiyordu. Duvarlar üzerime geliyor, ciğerlerime soluduğum hava yetersiz kalıyordu. Ensemdeki damarlardan sanki haddini bilmez bir puşt asılıp sağa sola sallanıyordu. Dünya, tüm renklerini yitirmiş gibiydi; her şey siyah beyazdı. Gece ile gündüz eşitlenmiş gibi sürekli bir uyuma isteği vardı. Bir insan için uyumak bu kadar zor olmamalı. İnsan, rahat uyuyabilecek kadar insan olmalı. Ölmek istiyordum ama bir türlü ölemiyordum. Ölüp ölüp diriliyordum ama bir türlü ölemiyordum. Sonradan fark ettim bunun sebebini. Bir türlü ölmüyordum, çünkü ölmek için yaşamak gerekiyordu.

Yaşamak denen şey, düşünüldüğü kadar basit değil. En azından benim için. Böyle bir toplumda, böyle bir sistemde kölelikten başka ne olabilirdi ki yaşamak? Özgürlüğüne düşkün biri olduğumu düşünürdüm, oysa yaşamadan özgürlük diye bir şeyin var olmadığını sonradan öğrendim. Bu düzende yaşamak için köle olmak gerekiyor. Özgür olmak için ise yaşamak. Peki, birbirine zıt olan bu kavramlar aynı noktada nasıl birleşiyor? Kim bilir, belki de dar pantolon giysem her şey düzelecekti.

"En azından bir yerden başlaman gerektiğinin farkındaymışsın. Yolu bulmak için, yola çıkmak gerekir. Nefes aldığın sürece bir şekilde insanların arasına karışman gerek. Yaşamak için gerekirse dar pantolon bile giyebilirsin."

Yıkıntıların arasından kalktığım zaman gözümü kitaplarımın arasında açtım. Çünkü yaşamak için köle olmaya hiç niyetim yoktu. Darlıkları kuşanmaktansa ölmeyi yeğlerdim. Bu yüzden her bir kitapta yeni bir hayat buldum. Okudukça yaşadım. Yaşadıkça yaşlandım. Yaşlanmak, olgunlaşmakmış biraz da… Kimileri yaşlandıkça olgunlaşır, kimileri sadece buruşur. Aynı kitapları farklı bir durumda okumak, bana farklı bakış açıları kazandır-

“Biliyor musun? Bu hayatta hiçbir başarı, beni bir çocuğun yüzündeki gülümseme kadar mutlu edemez. Bir çocuğun yüzünde gülümseme yok ise zaten gelecek bir şey ifade etmez. Çünkü sevgisiz büyüyen çocuklar, her zaman eksik yanlarını tamamlamak için duyguların katili olurlar. Aynı zamanda dünyanın sonunu getirme ve toplumu geriletme konusunda büyük rol oynarlar. Bu yüzden geride daha güzel bir dünya bırakmak adına insan gülümsemeli ve gülümsetmelidir. Çünkü gülümsemek bulaşıcıdır.”

9 786255 896162